

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прзз 38/2013
14.11.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Вере Пешић, председника већа, Олге Ђуричић и Надежде Радевић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ.бр.314/13 од 15.10.2013. године, против правноснажне пресуде Прекршајног суда у Трстенику 3 Пр 1128/11 од 01.11.2012. године, пресуде Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-115 Прж 32093/12 од 26.12.2012. године, пресуде Прекршајног суда у Трстенику 3 Пр 1236/13 од 29.07.2013. године и пресуде Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-114 Прж 17015/13 од 21.08.2013. године, у предмету прекршаја, у јавној седници већа одржаној дана 14.11.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев поднет против пресуде Прекршајног суда у Трстенику 3 Пр 1128/11 од 01.11.2012. године и пресуде Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-115 Прж 32093/12 од 26.12.2012. године.

II ОДБИЈА СЕ захтев поднет против пресуде Прекршајног суда у Трстенику 3 Пр 1236/13 од 29.07.2013. године и пресуде Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-114 Прж 17015/13 од 21.08.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-115 Прж 32093/12 од 26.12.2012. године одбијена је заједничка жалба окривљеног правног лица Д.с.о.о.з.п. и и. Т. В.Б. и одговорног лица Љ.С., из Т., а пресуда Прекршајног суда у Трстенику 3 Пр 1128/11 од 01.11.2012. године је потврђена, у односу на жалиоце. Првостепеном пресудом окривљено правно лице Т. доо В.Б., одговорно лице Љ.С., из Т., и возач В.Р. из Г., су оглашени кривим због прекршаја из члана 326. став 1. тачка 56. у вези става 2. у вези члана 245. став 3. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, а возач због прекршаја из члана 331. став 1. тачка 72. у вези члана 245. став 3. истог закона, и осуђени на новчане казне и то: правно лице у износу од 100.000,00 динара, одговорно лице у износу од 6.000,00 динара, и возач у износу од 15.000,00 динара, коме су поред

ове казне изречена и 2 казнена поена, са обавезом да сви плате трошкове прекршајног поступка у паушалном износу од по 700,00 динара.

Пресудом Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-114 Прж 17015/13 од 21.08.2013. године одбијена је жалба кажњеног правног лица Т. доо са седиштем у В.Б. и кажњеног одговорног лица Љ.С. из Т., и потврђена пресуда Прекршајног суда у Трстенику 3 Пр 1236/13, којом је одбачен захтев за понављање прекршајног поступка поднет од стране окривљених, који је окончан пресудом Прекршајног суда у Трстенику 3 Пр 1128/11 од 01.11.2012. године.

Против наведених пресуда Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредаба прекршајног поступка у смислу члана 234. став 1. тач. 8. и 15. став 2. у вези члана 81. Закона о прекршајима. У захтеву наводи да је првостепену пресуду донео ненадлежан орган јер је за покретање и вођење прекршајног поступка против окривљеног правног лица и окривљеног одговорног лица због прекршаја из члана 326. став 1. тачка 56. и став 2. Закона о безбедности саобраћаја, надлежно Министарство унутрашњих послова, а не прекршајни суд. Овакво становиште је изнео и Уставни суд Србије у решењу бр. III-У-1646/2010 од 03.07.2012. године као и решењем бр. III-У 200/2012 од 20.07.2012. године. Потврђујући првостепену пресуду и сам другостепени суд чини наведену битну повреду, јер је о жалби у конкретном случају сходно члану 228. став 1. Закона о прекршајима требало да одлучује прекршајни суд, да је одлуку донео стварно надлежан орган. Даље наводи да је изрека пресуде првостепеног суда неразумљива јер из исте произилази да је возач морао да има носаче података из тахографа за годину и више дана након што је извршена контрола. Сматра да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба прекршајног поступка у смислу члана 234. став 2. у вези члана 81. Закона о прекршајима, јер судови нису испитали и потпуно утврдили чињенице које су важне за доношење законите одлуке и са једнаком пажњом испитали и утврдили како чињенице које терете окривљене тако и оне које им иду у корист, а што је утицало на законито и правилно доношење одлуке. Сматра да је уверење – потврда издата од стране МУП-а ПС Врњачка Бања 09 бр. 226-15/2013 доказ на основу кога је требало дозволити понављање поступка јер се истом доказује да једно од два возила које поседује правно лице, не подлеже обавези поседовања тахографа. Указује да обзиром да су окривљени оглашени кривим за прекршај учињен 10.06.2011. године то је наступила апсолутна застарелост прекршајног гоњења са даном 11.06.2013. године. Предлаже да суд захтев уважи, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је, обавестио о седници већа Републичког јавног тужиоца, који иако уредно обавештен, није приступио.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у смислу члана 266. Закона о прекршајима ("Службени гласник РС" 101/2005, 116/2008, 111/2009), Врховни касациони суд је нашао:

I Одбацује се захтев поднет против пресуде Прекршајног суда у Трстенику 3 Пр 1128/11 од 01.11.2012. године и пресуде Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-115 Прж 32093/12 од 26.12.2012. године.

II Одбија се захтев поднет против пресуде Прекршајног суда у Трстенику 3 Пр 1236/13 од 29.07.2013. године и пресуде Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-114 Прж 17015/13 од 21.08.2013. године.

Закон о прекршајима ("Службени гласник РС" 101/05, 116/08 и 111/09) чијом применом су донете побијане пресуде наведене у ставу I диспозитива ове пресуде, у члану 264. став 1. прописује да се против правноснажне пресуде може подићи захтев за заштиту законитости ако је повређен закон или други пропис о прекршају. У ставу 2. истог члана закона је прописано да захтев за заштиту законитости подиже Републички јавни тужилац у року од три месеца од дана достављања пресуде.

Из доставнице у списима предмета се види да је пресуда Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-115 Прж 32093/12 од 26.12.2012. године уручена окривљеном одговорном лицу у правном лицу С.Љ. из Т. дана 08.01.2013. године. Према стању у списима предмета окривљени правно лице Т. доо В.Б. и одговорно лице С.Љ. из Т. су против наведене пресуде Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу од 26.12.2012. године поднели дана 08.02.2013. године захтев за понављање поступка, а што указује на то да су им наведене пресуде уручене пре подношења захтева.

Како је захтев за заштиту законитости поднет дана 17.10.2013. године, по протеклу законом прописаног рока од три месеца, то је Врховни касациони суд нашао да је захтев за заштиту законитости неблаговремен, па је поступајући на основу члана 30. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" 116/08 и 104/09) и наведених прописа одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Оцењујући законитост пресуде Прекршајног суда у Трстенику 3 Пр 1236/13 од 29.07.2013. године и пресуде Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-114 Прж 17015/13 од 21.08.2013. године, у границама испитивања повреде прописа на које се јавни тужилац позива у свом захтеву Врховни касациони суд је одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде, јер је нашао да су наводи захтева неосновани.

Пресудом Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-114 Прж 17015/13 од 21.08.2013. године одбијена је, као неоснована, заједничка жалба кажњеног правног лица Т. доо са седиштем у В.Б. и одговорног лица Љ.С. из Т. и потврђена пресуда Прекршајног суда у Трстенику 3 Пр 1236/13 од 29.07.2013. године, којом је одбачен захтев кажњених за понављање прекршајног поступка окончаног пресудом Прекршајног суда у Трстенику 3 Пр 1128/11 од 01.11.2012. године, којом су окривљено правно лице и одговорно лице оглашени кривим због прекршаја из члана 326. став 1. тачка 56. и став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и кажњени новчаном казном и то окривљено правно лице у износу од 100.000,00 динара, а окривљено одговорно лице у износу од 6.000,00 динара.

Неосновано се, према оцени Врховног касационог суда, наводима захтева за заштиту законитости указује да су побијане пресуде донете уз битне повреде

одредаба прекршајног поступка у смислу члана 234. став 1. тач. 8. и 15. став 2. у вези члана 81. Закона о прекршајима. Ово стога јер је правилно закључено побијаним пресудама да у захтеву за понављање поступка нису изнете нове чињенице нити су поднети нови докази који би сами за себе или у вези са ранијим доказима довели до другачије одлуке да су били познати у ранијем поступку, нити је био испуњен неки други услов из члана 249. став 1. Закона о прекршајима, због чега је Виши прекршајни суд основано нашао да је правилна одлука првостепеног суда којом је одбачен захтев за понављање поступка, јер није било законских услова за понављање поступка.

Такође, неосновани су наводи захтева којима се указује да су побијане пресуде донете уз битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 8. Закона о прекршајима којима се указује да је за поступање у овој прекршајној ствари надлежно Министарство унутрашњих послова РС а не прекршајни суд. Ово стога, јер према одредби члана 251. став 1. Закона о прекршајима о захтеву за понављање прекршајног поступка одлучује суд, односно орган управе који је и донео првостепену одлуку. Како је пресуду чије се понављање захтевом тражи донео Прекршајни суд у Трстенику, то је о захтеву за понављање прекршајног поступка одлучивао надлежан суд. Како је суд у побијаним пресудама истинито и потпуно утврдио чињенице које су важне за доношење законите одлуке и у образложењима истих дао јасне, довољне и на закону засноване разлоге о одлучним чињеницама, то су неосновани наводи захтева којима се указује на битне повреде прекршајног поступка у смислу члана 234. став 1. тачка 15. став 2. у вези члана 81. Закона о прекршајима.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 266. став 2. Закона о прекршајима одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 14.11.2013. године, Прзз 38/2013

Записничар,
Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа - судија
Вера Пешић,с.р.